

kových žalob stanoví § 9 automobilového zákona, že mohou býti podány u soudu věcně příslušného, v jehož obvodu se stala událost způsobivší škodu. Ježto se žalobcův úraz stal v obvodu krajského soudu v Litoměřicích, jest tento soud pro spor místně příslušným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobu o náhradu škody z provozu silostrojů lze podle § 9 zákona o provozu silostrojů podati i na věcně příslušném soudu, v jehož obvodu nastala škodná událost. S hlediska tohoto sudiště záleží jen na tom, zda žalobce opírá žalobní nárok o zákon o provozu silostrojů (§ 41 (2) j. n.). Otázka, zda žalobní nárok jest oním zákonem odůvodněn, jest právě tak, jako otázka zániku nebo promlčení žalobního nároku, najmě jeho promlčením, otázkou věcného posouzení žalobního nároku, jež s hlediska onoho sudiště nepřichází vůbec v úvahu. Než nehledíc k tomu, platí řečené sudiště i pro žalobu opírající nárok na náhradu škody z provozu silostroje o všeobecné předpisy obč. zákona, neboť z ustanovení § 9 zákona o provozu silostrojů opak neplyne a důvodem sudiště jest, by nebyl žalobce nucen hledati soudní pomoc u soudů od jeho bydliště velmi vzdálených neb dokonce cizozemských. Volnost pohybu silostrojů a možnost projetí velké dráhy v poměrně krátkém čase by značila pro žalobce ohrožení vedení sporu u tak vzdálených soudů, čemuž chce ustanovení § 9 zmíněného zákona zabrániti. Je proto dovolaný soud, v jehož obvodu škodná událost nastala, místně příslušným.

Čís. 11963.

K překážce povolení exekuce, záležející v tom, že vyrovnací řízení o jmění povinného ještě trvá, jest přihlížeti z úřadu, a to i v rekursním řízení, byť by to byl i nový přednes.

K okolnosti, že vymáhaná pohledávka je zasažena pravoplatně potvrzeným vyrovnáním, lze přihlížeti jen na včasnou námitku, nikoliv na námitku přednesenou teprve v rekursním řízení.

Zkoumání, zda jde o pohledávku s přednostním právem (§ 12 vyr. ř. z r. 1931), se děje na základě návrhu na povolení exekuce. Neuvedl-li vymáhající věřitel tento předpoklad pro přípustnost exekuce v návrhu na povolení exekuce, schází návrhu věcná náležitost a nelze tento nedostatek doháněti v opravném řízení.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, R I 720/32.)

Soud první stolice povolil exekuci k vydobytí útrat. V rekursu uplatňoval dlužník, že vymáhané útraty byly soudem pravoplatně přiznány vymáhajícímu věřiteli již před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníka. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Napadeným usnesením povolil první soud vymáhající straně exekuci k vydobytí útrat vymáhání pohledávek, ačkoliv tyto útraty byly soudem přiznány pravoplatně již před zahájením vyrovnacího řízení.

Neprávem. Stěžovatel správně poukazuje k tomu, že útraty byly přisouzeny již před zahájením vyrovnacího řízení, poslední částka přiznána dne 27. srpna 1931, kdežto vyrovnací řízení bylo zahájeno dne 30. září 1931 a posud ani prvá splátka není splatnou. Jde proto o pohledávku, která jest zasažena vyrovnáním a neměl prvý soud exekuci povolití.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jest rozeznávati, zda překážka proti povolení exekuce je v tom, že vyrovnací řízení o jmění povinné strany ještě trvá, či záleží-li v námitce, že vymáhaná pohledávka je zasažena pravoplatně potvrzeným vyrovnáním povinné strany. K oné překážce jest přihlížeti z úřadu, poněvadž zákaz vedení exekuce k vydobytí pohledávek, jež nejsou ani přednostní (§ 12 vyr. ř.) ani oddělné (§§ 13, 14 vyr. ř.) je omezením exekuce z veřejného zájmu i ve prospěch vyrovnacího dlužníka i ve prospěch vyrovnacích věřitelů a jde zřejmě o případ § 39 čís. 2 ex. ř., k němuž podle druhého odstavce § 39 ex. ř. jest přihlížeti z úřadu. Je proto i v rekursním řízení, byť by to byl i nový přednes, k okolnosti té přihlížeti. Jinak je tomu s námitkou, že vymáhaná pohledávka je zasažena pravoplatně potvrzeným vyrovnáním. Ta se již netýká veřejného zájmu, poněvadž jde o částečný zánik vymáhané pohledávky (§ 60 vyr. ř.), a je právě tak soukromoprávní věcí dlužníka a vymáhajícího věřitele, jako každá jiná okolnost rušící neb odkládající nárok, k níž jest přihlížeti jen na zavčas učiněnou námitku, nikoliv na námitku přednesenou teprve v rekursním řízení, kde novoty jsou vyloučeny. Nelze ji proto rekursně uplatňovati a nelze k ní v rekursním řízení po věcné stránce přihlížeti. Zda v souzeném případě jde o případ prvý, či druhý, nelze seznati, poněvadž povinná strana v rekursu jen uvedla, že vyrovnání nebylo přijato, z čehož nevysvítá, zda je vyrovnací řízení již skončeno, či zdali ještě trvá. Je proto z úřadu tuto okolnost zjistiti a podle výsledku zjištění o přípustnosti exekuce podle shora uvedených zásad rozhodnouti. Při tom ovšem je bezvýznamná výtká dovolacího rekursu, že jde o pohledávku s přednostním právem. Neboť zkoumání, zda jde o takovou pohledávku, se děje podle §§ 3 druhý odstavec, 7 a 55 ex. ř. na základě návrhu na povolení exekuce. Vymáhající strana je proto povinna podle § 54 čís. 3 ex. ř. uvést všechny předpoklady pro přípustnost exekuce v návrhu na povolení exekuce; neuvedla-li tyto předpoklady, schází návrhu věcná náležitost návrhu a nelze tento nedostatek doháněti v opravném řízení.

Čís. 11964.

Strana navrhuující povolení zajišťovací exekuce nemusí nabízetí osvědčení skutečností, které jsou u soudu známé.

Nebezpečí, uvedené v § 370 ex. ř., jest spatřovati v tom, že povinný, který podle tvrzení navrhovatele kromě majetku, na který se vede zajišťovací exekuce, nemá majetku, byl stihán za pět týdnů šesti exekucemi i pro značnější pohledávky.

(Rozh. ze dne 7. října 1932, R I 744/32.)